

L.J. Smith

Duisternis

Proloog

Ste-fan?

Elena was gefrustreerd. Ze kon het woord in haar geest er niet uit krijgen zoals ze wilde.

‘Stefan,’ zei hij, met een zachte, verleidelijke stem. Hij leunde op zijn elleboog en keek haar aan met die ogen die haar altijd bijna deden vergeten wat ze wilde zeggen. Ze glansden als groene lenteblaadjes in het zonlicht. ‘Stefan,’ herhaalde hij. ‘Kun jij het zeggen, liefste lieveling?’

Elena keek hem ernstig aan. Hij zag er met zijn bleke gezicht, zijn scherpe trekken en zijn donkere haar dat achteloos over zijn voorhoofd viel zo knap uit dat het haar hart brak. Ze wilde alle gedachten onder woorden brengen die achter haar onbeholpen tong en koppige geest lagen opgestapeld. Er was zo veel dat ze hem moest vragen... en vertellen. Maar de geluiden wilden nog niet komen. Ze raakten verward op haar tong. Ze kon ze zelfs niet telepathisch aan hem overbrengen – het waren allemaal onsamenhangende beelden.

Het was tenslotte pas de zevende dag van haar nieuwe leven.

Stefan had het haar verteld. Toen ze net was ontwaakt, net was teruggekomen van de Andere Zijde na haar dood als vampier, kon ze lopen en praten en allerlei dingen doen die ze nu leek te zijn vergeten. Hij wist niet waarom ze ze was vergeten. Hij had nooit iemand gekend die was teruggekeerd uit de dood, behalve vampiers – wat Elena ook was geweest, maar nu beslist niet meer was.

Stefan had haar ook opgewonden verteld dat ze er elke dag in een razend tempo dingen bij leerde. Nieuwe beelden, nieuwe gedachte-woorden. Hoewel de communicatie op het ene moment gemakkelijker verliep dan op het andere, was Stefan ervan overtuigd dat ze binnenkort weer zichzelf zou zijn en zich weer zou gedragen als de tiener die

ze echt was. Ze zou dan niet langer een jonge volwassene zijn met een kinderlijke geest, zoals de geesten haar blijkbaar graag hadden: iemand die opgroeide en de wereld bekeek met nieuwe ogen, de ogen van een kind.

Elena vond dat de geesten een beetje onrechtvaardig waren geweest. Stel je voor dat Stefan intussen iemand anders vond, die kon lopen en praten, en zelfs kon schrijven? Ze maakte zich daar zorgen over.

Zo kwam het dat Stefan een paar nachten geleden, toen hij wakker werd, had gemerkt dat ze niet in bed lag. Hij had haar gevonden in de badkamer, waar ze ingespannen in een krant zat te turen en probeerde wijs te worden uit de kleine kriebeltjes, waarvan ze wist dat het woorden waren die ze ooit had gekend. De krant was nat van haar tranen. De kriebeltjes zeiden haar niets.

‘Maar waarom, lieveling? Je leert echt wel weer lezen. Waarom die haast?’

Toen pas zag hij de potloodpunten, afgebroken van het harde drukken, en de keurig opgestapelde papieren servetjes die ze had gebruikt om de woorden op over te schrijven. Als ze kon schrijven, net zoals andere mensen, zou Stefan ’s nachts misschien niet langer in zijn stoel slapen. Dan zou hij haar misschien weer in zijn armen nemen op het grote bed. Dan zou hij niet op zoek gaan naar iemand die ouder en slimmer was dan zij. Hij zou wéten dat ze volwassen was.

Ze zag hoe dit besef langzaam tot Stefan doordrong, en ze zag de tranen in zijn ogen komen. Hij was opgevoed met de gedachte dat hij nooit mocht huilen, wat er ook gebeurde. Hij had haar zijn rug toegekeerd, en een hele poos diep en langzaam in- en uitgeademd.

Daarna had hij haar opgepakt, naar het bed in zijn kamer gedragen, in haar ogen gekeken en gezegd: ‘Elena, vertel me wat ik moet doen. Al is het onmogelijk, ik zal het doen. Ik zweer het. Zeg het me.’

Alle woorden die ze hem met haar gedachten wilde toesturen, zaten nog vast. Er kwamen tranen in haar ogen, die Stefan met zijn vingers wegdepte, zo voorzichtig alsof hij met een te ruwe aanraking een kostbaar schilderij zou kunnen beschadigen.

Toen draaide Elena haar gezicht naar hem toe, sloot haar ogen en tuitte haar lippen. Ze wilde een kus. Maar...

‘Je bent in je geest nog maar een kind,’ zei Stefan wanhopig. ‘Hoe kan ik misbruik van je maken?’

In haar oude leven hadden ze een gebarentaal gehad, die Elena zich nog herinnerde. Ze tikte zachtjes tegen het zachtste plekje onder haar kin: één, twee, drie keer.

Het betekende dat ze zich onbehaaglijk voelde. Alsof haar keel te vol zat. Het betekende dat ze wilde...

Stefan kreunde.

‘Ik *mág* niet...’

Tik, tik, tik...

‘Je bent jezelf nog niet...’

Tik, tik, tik...

‘Luister naar me, lieveling...’

TIK! TIK! TIK! Ze keek hem met smekende ogen aan. Als ze had kunnen spreken, had ze gezegd: *Heb alsjeblieft een beetje vertrouwen in me, ik ben niet dom. Luister alsjeblieft naar wat ik je niet kan zeggen.*

‘Je bent verdrietig. Je voelt je gekwetst,’ had Stefan uitgelegd, met een soort verwaasde berusting in zijn stem. ‘Ik... als ik... als ik maar een klein beetje neem...’

Toen hadden zijn vingers plotseling koel en zeker haar hoofd opgetild, het precies in díe hoek gedraaid... en ze had de beet gevoeld, die haar er meer dan wat ook van overtuigde dat ze leefde en geen geest meer was.

Op dat moment was ze er helemaal zeker van dat Stefan van haar hield en van niemand anders, en ze kon hem een paar van de dingen vertellen die ze wilde. Maar ze moest ze vertellen in kleine kreetjes – niet van pijn – met sterren en kometen en lichtflitsen om haar heen. En nu was Stefan degene die met zijn gedachten geen enkel woord aan haar kon overbrengen. Nu was hij met stomheid geslagen.

Elena vond dat niet meer dan eerlijk. Na die keer hield hij haar ’s nachts weer in zijn armen en was ze altijd gelukkig.

1

Damon Salvatore zat lui onderuitgezakt op de tak van een... nou ja, hoe moest hij nou weten hoe zo'n boom heette? En wat maakte het ook uit? Het was een hoge boom, hij stelde Damon in staat bij Caroline Forbes' slaapkamer op de derde verdieping van het huis naar binnen te gluren en hij bood hem een lekker steuntje in de rug. Met zijn handen ineengestrengeld achter zijn hoofd leunde Damon op zijn gemak achterover en liet zijn smaakvol gelaarsde voet tien meter boven de grond naar beneden bungelen. Hij lag zo behaaglijk als een kat en keek met half dichtgeknepen ogen toe.

Hij wachtte op het magische moment van 4.44 uur, wanneer Caroline haar bizarre ritueel zou uitvoeren. Hij had het al twee keer gezien en het was betoverend.

Toen werd hij gestoken door een mug.

Dat was belachelijk, want muggen staken geen vampiers. Hun bloed was niet voedzaam, zoals mensenbloed. Maar het voelde echt als een kleine muggenbeet achter in zijn nek.

Hij draaide zich met een ruk om. Overal om zich heen voelde hij de milde zomernacht, maar hij zag niets.

De naalden van een of andere conifeer. Niets dat vloog of kroop.

Oké. Dan was het blijkbaar een naald geweest van de conifeer. Maar het deed wel pijn. En de pijn werd langzaam erger in plaats van minder.

Een zelfmoordactie van een bij dan? Damon voelde voorzichtig achter in zijn nek. Geen gifzakje, geen naald. Alleen maar een pijnlijk, zacht bultje.

Een ogenblik later werd zijn aandacht weer naar het raam getrokken.

Hij wist niet wat er precies gebeurde, maar hij voelde hoe plotseling

een zinderende Macht als een hoogspanningsdraad om de slapende Caroline heen zoemde. Een paar dagen geleden was hij erdoor naar deze plek getrokken, maar nu hij hier was, kon hij er de bron niet van ontdekken.

De wekker sprong op 4.40 uur en begon te piepen. Caroline werd wakker en smet hem de kamer door.

Geluksvogel, dacht Damon met boosaardige waardering. Als ik een slecht mens was in plaats van een vampier, zou je deugdzaamheid – gesteld dat je die nog hebt – wel eens in gevaar kunnen komen. Gelukkig voor jou heb ik dat soort dingen zo'n vijfhonderd jaar geleden moeten opgeven.

Damon glimlachte even naar niets in het bijzonder, hield die glimlach een twintigste van een seconde vast en schakelde hem toen uit. Zijn zwarte ogen werden koud en hij keek weer door het open raam naar binnen.

Ja... hij had altijd al gevonden dat zijn idiote jongere broertje Stefan Caroline Forbes niet op de juiste waarde wist te schatten. Het meisje was beslist het bekijken waard: ze was lang, had goudbruine armen en benen, een fraai gevormd lichaam en bronskleurig haar dat in golven om haar gezicht viel. En dan was er nog haar karakter. Van nature labiel, wraakzuchtig, haatdragend. Verrukkelijk. Als hij zich niet vergiste, zag hij op haar bureau zelfs kleine voodoooppetjes staan waar ze mee aan het werk was geweest.

Prachtig.

Damon genoot ervan om een creatieve geest in actie te zien.

De vreemde Macht zoemde nog steeds rond, maar Damon kon hem nog steeds niet lokaliseren. Zat hij ín het meisje? Nee, dat zeker niet.

Caroline greep iets wat leek op een groenzijden spinnenweb. Ze trok haar T-shirt uit en hulde zich, zo snel dat hij het met zijn vampierogen bijna niet kon volgen, in lingerie waarin ze eruitzag als een prinses uit de jungle. Daarna ging ze voor een passpiegel staan en staarde intens naar haar eigen spiegelbeeld.

Nou, waar wacht je op, meisje, vroeg Damon zich af.

Maar goed, hij kon maar beter zorgen dat ze hem niet in de gaten kreeg. Er klonk gefladder in de duisternis, er dwarrelde een zwarte veer

naar beneden, en even later zat er alleen nog een uitzonderlijk grote kraai in de boom.

Terwijl Damon met één glinsterend vogeloog toekeek, schoot Caroline plotseling naar voren, alsof ze een elektrische schok had gekregen. Haar lippen weken uiteen en ze starde naar wat haar eigen spiegelbeeld leek te zijn.

Toen glimlachte ze, alsof ze iemand begroette.

Damon kon nu de bron van de Macht lokaliseren. Hij bevond zich in de spiegel. Niet in dezelfde dimensie als de spiegel, maar wel ín de spiegel.

Caroline gedroeg zich... vreemd. Ze wierp haar lange bronskleurige haar naar achteren, zodat het in prachtige warrige golven over haar rug viel. Ze streek met haar tong over haar lippen en glimlachte, als naar een minnaar. Toen ze sprak, kon Damon haar duidelijk verstaan.

‘Dank je wel. Maar je bent laat vandaag.’

Er was behalve zichzelf nog steeds niemand in haar slaapkamer, en Damon hoorde geen antwoord. Maar de lippen van de Caroline in de spiegel bewogen niet synchroon met die van het echte meisje.

Bravo! dacht hij. Hij wist het altijd te waarderen wanneer er nieuwe trucjes met mensen werden uitgehaald. Knap werk, wie je ook bent!

Toen hij bij het meisje in de spiegel probeerde te liplezen, ving hij het woord ‘sorry’ op, en ‘mooi’.

Damon hield zijn hoofd een beetje scheef.

Carolines spiegelbeeld zei: ‘... je hóéft niet... na vandaag.’

De echte Caroline antwoordde schor: ‘Maar als ze me niet geloven?’

En het spiegelbeeld: ‘... krijgt hulp. Maak je geen zorgen, het komt goed...’

‘Oké. Maar niemand raakt toch, zeg maar, dódelijk gewond, hè? Ik bedoel, het is toch niet zo dat er... ménsen doodgaan?’

Het spiegelbeeld: ‘Waarom zouden we...?’

Damon glimlachte. Hoe vaak had hij dat soort gesprekken al niet gehoord? Hij kende het kat-en-muisspel als geen ander: eerst lokte je de muis uit haar hol, dan stelde je haar gerust, en voor ze het wist kon je alles van haar gedaan krijgen, tot je haar niet meer nodig had.

En dan – zijn zwarte ogen glinsterden – was het tijd voor een nieuwe muis.

Nu wrong Caroline haar handen in haar schoot. ‘Als je maar echt... je weet wel wat ik bedoel. Wat je me hebt beloofd. Meen je het echt, dat je van me houdt?’

‘... vertrouw me. Ik zorg voor je... en ook voor je vijanden. Ik ben al begonnen...’

Plotseling rekte Caroline zich uit, en jongens op het Robert E. Lee College hadden er een vermogen voor overgehad om daarnaar te mogen kijken. ‘Dat wil ik zien,’ zei ze. ‘Ik heb er zó schoon genoeg van om steeds maar te horen praten over Elena zus en Stefan zo... en nu begint het weer van voren af aan.’

Ze zweeg abrupt, alsof iemand de telefoonverbinding had verbroken en ze dat nu pas in de gaten had. Even kneep ze haar ogen half dicht en ze klemde haar lippen stijf op elkaar. Toen, heel langzaam, ontspande ze zich. Haar ogen bleven op de spiegel gericht, en haar ene hand ging omhoog, tot hij op haar buik rustte. Ze staaarde ernaar en langzaam verscheen er een angstige, bezorgde uitdrukking op haar gezicht.

Maar Damon had zijn ogen geen moment van de spiegel afgewend. Normale spiegel, normale spiegel, normale spiegel... *là era!* Precies op het laatste moment, toen Caroline zich afwendde, een rode flits.

Vlammen?

Wat zou hier aan de hand kunnen zijn, dacht hij lui, terwijl hij met zijn vleugels klapwiekte en van een glanzende kraai terugveranderde in een adembenemend knappe jongeman die op zijn gemak op een hoge tak in de boom zat. Het wezen in de spiegel kwam beslist niet uit de omgeving van Fell’s Church. Maar het leek erop dat het zijn broer in de problemen wilde brengen, en heel even verscheen er een zweem van een glimlach om Damons lippen.

Hij zag niets liever dan dat de zelfingenomen, schijnheilige, ik-ben-beter-dan-jij-want-ik-drink-geen-mensenbloed-Stefan in moeilijkheden kwam.

De tieners van Fell’s Church – en ook sommige volwassenen – beschouwden de geschiedenis van Stefan Salvatore en hun plaatselijke schoonheid Elena Gilbert als een modern Romeo en Julia-verhaal. Toen ze gevangen waren genomen door een maniak, had zij haar leven

gegeven om zijn leven te redden, en later was hij gestorven aan een gebroken hart. Er werd zelfs gefluisterd dat Stefan niet echt een mens was geweest... maar iets anders. Een demonische minnaar, voor wiens verlossing Elena het leven had gelaten.

Damon kende de waarheid. Stefan was inderdaad dood, maar dat was hij al honderden jaren. En hij wás een vampier, maar om hem een demon te noemen... Dan kon je ook zeggen dat Tinkerbelle een gevaarlijke gewapende schurk was.

Intussen kon Caroline zich er kennelijk niet van weerhouden tegen een lege kamer te praten.

‘Wacht maar eens even,’ fluisterde ze, en ze liep naar haar bureau, dat vol lag met slordige stapels paperassen en boeken.

Ze rommelde tussen de papieren, tot ze een heel klein videocameratje vond, met een groen lampje erop dat haar als een enkel oog strak aanstaarde. Met voorzichtige bewegingen sloot ze de camera aan op haar computer, waarna ze een wachtwoord begon in te typen.

Damons gezichtsvermogen was veel beter dan dat van een mens en hij zag duidelijk wat de gebruinde vingers met de lange, glimmende, bronskleurige nagels intypten: CFISDEBAAS. Caroline Forbes is de baas, dacht hij. Triest.

Toen draaide ze zich om, en Damon zag tranen opwellen in haar ogen. Het volgende ogenblik zat ze, volkomen onverwacht, te snikken.

Ze liet zich op het bed ploffen, wiegde huilend heen en weer, en stompte af en toe met een gebalde vuist in de matras. Maar ze zat vooral te snikken.

Damon was geschokt. Maar toen verviel hij in zijn oude gewoonte en hij mompelde: ‘Caroline? Caroline, mag ik binnenkomen?’

‘Wat? Wie?’ Ze keek hypernervus om zich heen.

‘Ik ben het, Damon. Mag ik binnenkomen?’ vroeg hij, met een stem die droop van gespeeld medeleven, terwijl hij tegelijkertijd zijn geestelijke macht op haar uitoefende.

Alle vampiers hadden een dergelijke macht over sterfelijke wezens. Hoe groot die was, was van veel dingen afhankelijk: het dieet van de vampier (mensenbloed was verreweg het effectiefst), de wilskracht van het slachtoffer, de relatie tussen de vampier en het slachtoffer, invloe-

den van dag en nacht en nog heel veel andere zaken, die zelfs Damon lang niet allemaal begreep. Hij wist alleen wanneer hij zijn eigen Macht voelde opkomen, en dat was nu het geval.

En Caroline wachtte.

‘Mag ik binnenkomen?’ vroeg hij met zijn muzikaalste, verleidelijkste stem, terwijl hij tegelijkertijd Carolines sterke wil onder zijn nog veel sterkere wil verpletterde.

‘Ja,’ antwoordde ze, en ze veegde snel haar ogen af. Kennelijk vond ze er niets ongewoons aan dat hij via een raam op de derde verdieping zijn entree maakte. Hun ogen ontmoetten elkaar. ‘Kom binnen, Damon.’

Ze had de uitnodiging uitgesproken die een vampier nodig had. Met één sierlijke beweging sprong hij over de vensterbank. Er hing een parfumlucht in de kamer, en niet een van de subtielste soort. Hij voelde nu een wilde drang in zich opkomen... het was verrassend hoe plotseling en onweerstaanbaar de bloeddorst kwam opzetten. De hoektanden in zijn bovenkaak waren tot anderhalf keer hun normale lengte uitgegroeid en hun punten waren vlijmscherp.

Dit was geen moment om te praten of nog een beetje rond te hangen, zoals hij gewoonlijk deed. Voor een fijnproever bestond een groot deel van het genot uit de voorpret, maar nu was zijn behoefte te groot. Hij deed een zwaar beroep op zijn Macht om het menselijk brein te beïnvloeden en schonk Caroline een oogverblindende glimlach.

Meer was niet nodig.

Caroline was naar hem toe gelopen, maar nu bleef ze staan. Haar mond, die ze half had geopend om een vraag te stellen, bleef openstaan, en haar pupillen verwijdden zich plotseling, alsof ze zich in een donkere kamer bevond. Toen trokken ze samen en bleven samenge-trokken.

‘Ik... ik...’ wist ze uit te brengen. ‘Ooo...’

Zo. Hij had haar. En nog wel zo gemakkelijk.

Zijn hoektanden klopten van een aangename pijn, een milde gevoeligheid die hem aanspoorde om toe te slaan, snel als een cobra, om zijn tanden tot aan hun wortels in een ader te laten wegzakken. Hij had honger, nee, hij was uitgehongerd, en zijn hele lichaam gloeide van de